אמר לו ר' חייא אי אתה מודה שצריכה

כגרים ועוד א"ל אבל אמר לו א"כ (אתה) אף

אתה עשיתו כתם ורבי סבר "בעינן כגרים

ועוד לאפוקי מדם מאכולת וכיון דנפק לה מדם

מאכולת ודאי מגופה אתא מאי לאו בזקנותו

קאי הא בילדותו מימא משום נדה שמע מינה

משתבח ליה רבי לרבי ישמעאל ברבי יוםי ּ◦

ברבי חמא בר ביסא דאדם גדול הוא אמר לו

לכשיבא לידך הביאהו לידי כי אתא א"ל בעי

מינאי מילתא בעא מיניה בדקה בעד שאינו

בדוק לה והניחתו בקופסא ולמחר מצאה עליו

דם מהו אמר לו כדברי אבא אימא לך או

רם בוון הכון לו כו בו הבא לן אין כדברי רבי אימא לך א"ל כדברי רבי אימא לי אמר רבי ישמעאל זהו שאומרין עליו דאדם

גדול הוא היאך מניחין ידברי הרב ושומעין

דברי התלמיד ור' חמא בר ביסא סבר רבי

ריש מתיבתא הוא ושכיחי רבנן קמיה ומחדדי

שמעתתיה מאי רבי ומאי רבי יוֹםי אמר רב

אדא בר מתנא תנא רבי משמא ורבי יוםי

מטהר ואמר רבי זירא כשמימא רבי כר"מ

וכשמיהר רבי יוםי לעצמו מיהר ידתניא

האשה שהיתה עושה צרכיה וראתה דם ר"מ ∘

אומר אם עומדת ממאה אם יושבת מהורה

רבי יוםי אומר בין כך ובין כך מהורה א"ל רב אחא בריה דרבא לרב אשי והא א"ר יוםי בר'

חנינא כשטימא ר"מ לא טימא אלא משום

כתם ואילו רבי משום נדה קאמר א"ל אנן הכי

קאמרינן כי איתמר ההיא משום נדה איתמר:

נמצא על שלה אותיום ממאין וכו': ת"ר יאיזהו

שיעור וסת משל לשמש ועד שעומדין בצד

המשקוף ביציאת שמש נכנם עד הוי וסת

שאמרו לקינוח אבל לא לבדיקה: נמצא על

שלה לאחר זמן וכו': תנא יוחייבין אשם

תלוי ותנא דידן מ"ם יבעינן חתיכה משתי

חתיכות: איזהו אחר זמן וכו': ורמינהי איזהו

אחר זמן פירש ר' 🐠 אליעזר ברבי צדוק כדי

שתושים ידה תחת הכר או תחת הכסת ותמול

עד ותבדוק בו °אמר רב חסדא מאי אחר אחר

שחר והא קתני עלה נמצא על שלה לאחר 👁

זמן ממאין מספק ופמורין מן הקרבן איזהו אחר

זמן כדי שתרד מן הממה ותדיח פניה יה"ק

איזהו אחר זמן כדי שתושים ידה לתחת הכר

או לתחת הכפת ותפול עד ותבדוק בו וכדי

שתרד מן הממה ותדיח את פניה מחלוקת

ר"ע וחכמים והא אח"כ קתני ה"ק וזהו אח"כ

שנחלקו ר"ע וחכמים רב אשי אמר אידי ואידי

חד שיעורא הוא עד בידה כדי שתרד מן

המטה ותדיח את פניה אין עד בידה כדי

א) קנסדרין כנו, קדושין מגני, כ) ציע דמנן, ג) לקמנן נז: נניג', ד) [לעיל יצ.], כל בלימות חיז., 1) ציע כרי, 1) שייך לעיל עדיא, מין (ציע מרום) דשבת גלה, מין (ציע מרום) דשבת גלה, בל מרון, מין (ציע מרום) דשבת גלה, בל מרון מין (ציע מרום) בל ציע מרום וברין, בפושיא,

בקושיא],

לם א מיי׳ פ״ד מהל׳ איסורי ביאה הלכה יט וע״ש במ"מ סמג לאוין קכו טוש"ע "ד סימן קל סעיף לו: פ״ח מהלכות

מא ג מיי שם פ״ה הל׳ ו טוש״ע י״ד סימן קפז מעיף א:

שגגות הל׳ ב סמג עשין

תום' הרא"ש

ור" קסבר בעינן כגריס ועוז . לאפוקי מדם מאכולת. ולר . האי דקתני בדקה בעד שאינו בדוק לה היינו בחלוקה או בסדינה דאילו באחד מכל הבגדים ליכא למיחש לדם מאכולת: בזקנותו , ... קאי. פרש"י ז"ל מדפליג ונראה לפרש דדייק מדא״י אף אתה עשיתו כתם. ולא , האמר את אחה ררי עשאו קאמר אף אתה רבי עשאו כתם משמע דבזקנותו היה. שאז היה לו תלמיד חבר כדאמרינן בפ' מי שמת דבן עזאי תלמיד חבר דר' . עקיבא מדקא״ל שבאת ולא דיינין חלוקין שר' טימא משום נדה ור' חייא בילדותו משום כתם ובזקנותו טיהר מכלום א"נ שלא להפליג כ"כ בין סברת ר' לסברת ר' חייא דע"כ ר' יוסי מטהר לגמרי בהך דלקמן דמייתי עלה הך ר' יוסי אומר בין כך ובין כך טהורים והיינולגמרי כדמפרשלקמן בפרק האשה. ומיהו ר״ח פירש דטהורים דר׳ יוסי בי ש יטחוזים דרי יוסי לאו דוקא: מניחין דברי הרב. תימה והאמרינן בפי זה בורר אילו היה רי יוסי קיים כפוף ויושב לפני רבי מפרש רשב"ם מפני כבוד נשיאותו. ור״ת מפרש דלסוף נתחכם רבי ביותר כשנעשה ראש ישיבה מרוב התלמידים כדאמרינן הכא דשכיחי רבנן קמיה דמחדדן שמעתתיה כדאמרינן נמי . למדתי בעלמא הרבה למדתי מרבותי ומתלמידי יותר דאחר אחר דכיון דאשמעינן . זמן דאחר ממילא ידעינן . דטפי פורתא הוי אחר אחר

י בעד שאינו בדוק דה. נראה לפרש דידעה שהיה נקי לפני יום או יומים ועתה בשעת בדיקה נטלתו ממקום המולנע ולא בדקה העד אבל אין נראה לפרש שלא היה בדוק מעולם דבהא לא היה רבי מחזיק טומאה ודאי: מאי דאו בזקנותו. פרש"י מדפליג על רבי

ואין נראה דמלינו הרבה תלמידים שחולקים על רבם בילדותם ורשב"ם פירש דרבי חייא תחילה למד בבבל ולעת זקנתו עלה ולמד לפני רבי כדאמרינן (סוכה דף כ.) חזרה ונשתכחה עלו רבי חייא ובניו ויסדוה ועי"ל מדקאמר רבי חייא אף אתה עשיתו כתם ולא קאמר אף אתה רבי ש"מ דבוקנותו היה דהוה תלמיד חבר כדאמר בשילהי מי שמת (ב"ב דף קנח:) בן עואי חלמיד חבר של רבי עקיבא דאמר ליה ש (שב אתה ולא קאמר שב מר): האיך מניחין דברי הרב. משמע דר' יוסי היה רבו של רבי וקשה לאמר בפ' (ד) זה בורר (סנהדרין כד.) כמה מחבבים זה את זה דאילו ר' יוסי קיים הוה כפוף ויושב לפני רבי ואמר כבר הורה זקן ורש"י פי׳ התם ש שהיה כפוף מחמת כבוד נשיאותו של רבי ואין נראה דא"כ היכי מוכיח דמחבביו זה את זה וכי בשביל נשיאות לא היה לו לפסוק כרבו ואור״ת י דבבחרותו של רבי היה ר' יוסי גדול יותר ובזקנותו [מחמת התלמידים] נתחכם רבי יותר כדאמר נמי הכא הואיל ושכיחי רבנן קמיה מחדדין שמעתתיה: **ורבי** יוםי משהר. נראה דלגמרי מטהר מדקאמר לעלמו טיהר כמו גבי אשה שעשתה לרכיה דהתם נראה דלגמרי מטהר דאין נראה לפרש לעצמו טיהר דמדמטהר גבי אשה שעשתה לרכיה לגמרי הכא בעד שאינו בדוק יטהר לכל הפחות מנדה ויעשנה כמו כתם דא״כ מאי פריך בסמוך האמר ר' יוסי בר' חנינא לא טימא ר"מ כו' מאי קושיא והלא יש להחמיר בעד שאינו בדוק לה טפי מבאשה שעושה לרכיה מיהו ר"ח פירש דר' יוסי לאו לגמרי מטהר באשה שעושה לרכיה וכמסקנא דר"מ משום נדה איתמר ולפי" זה הא דתנן בפ' האשה (לקמן דף נט:) איש ואשה שעשו לרכיהן בספל ונמלא דם דר׳ יוסי מטהר ופריך בגמרא למה לי הך בבא ומשני אי מרישא ה״א דיעבד קמ"ל סיפא דאף לכתחלה לפי׳ ר"ח לא קאי אף לכתחלה ארישא אלא אסיפא דוקא:

בעינן חתיכה מב' חתיכות. ול"ת בריש פ' ספק אכל (כריתות דף יו:) דפריך לר' חייח בר רב דבעי

חתיכה מב' חתיכות מברייתה דהכה ומשני רבי אליעזר היא דאמר כוי חייבין על חלבו אשם תלוי אדמקשה מברייתה לסייעיה ממתני׳ דהכה דפטרה מקרבן י וי"ל דשמא מתניתין לא פטריה אלא מחטאת ולא פליג אברייתא והא דקאמר ותנא דידן ה"ק את"ל דמתניתין פוטר אף מאשם תלוי היינו טעמא דסבר בעינן חתיכה מב׳ מתיכות: מאי אחר אחר אחר.

ותימה כיון דתנא כדי שתושיט ידה ותטול עד תחת הכר דהוי טמא בועלה שבעה וחייב אשם תלוי ממילא ידעינן דאם תשהה יותר עד שתרד מן המטה דאחר אחר הוא ואינה

שמא מטמאה בועלה טומאת שבעה [עיין ברשב"א]: אבל בכדי שתרד יטומאה אפילו לרבה וקשיא ברייתא דכדי שתושיט: ווהו אח"כ. האי שיעורא דכדי שחרד זהו אח"כ שנחלקו בו ר"ע וחכמים: עד בידה. שאינה לריכה להושיט ידה תחח הכר הוי שיעורא בכדי

שתרד ותדיח באותו עד: אין עד בידה. דבעיא להושיע ידה תחת הכר: בכדי שהושיע. ותבדוק ועודה במטה ולרב חסדא אפי׳ עד בידה נפיש כדי שתרד מכדי שתושיט הילכך אחר אחר הוא:

שלריכה כגרים ועוד. כשיעור שאר כתמים שאין מטמאין אלא בכגרים ועוד כדאמרינן בהרואה כתם (לקמן דף נח:) דעד כגרים יכולה לחלות ולומר דם מאכולת הוא: אבל. הן באמת: אמר לו. ר' חייא: אף אתה עשיתו כתס. נוהג אתה בו דין כתס דשיעורו כגרים ועוד ובפחות

הגהות הב"ח (א) גם' פי' ר' אלעזר כר לדוק: (ב) שם מחי חתר חתר לדוק: (ב) שם מחי חתר חתר החוד באחר והח: (ג) רש"י ד"ה באחר וחום וכי רכה הוא וחינה: (ד) תום׳ ד"ה היחן יכו' בפ' זה בורר נ"ב בדף גליון הש"ם גמ' משתבח ליה כו'. כעין זס ברכות לה ע"ח וש"נ: שם אמר רב חסדא מאי אחר וכו'. כעין זס גזיר דף טו ע"ב: רש"י ד"ה ה"ק

וכו' וביומא דף ו ע"א ברש"י ד"ה אלא באחר אחר:

בו' אכל שהתה כדי שתרד

מוסף רש"י שהיתה עושה צרכיה. מטלמ מיס, עומדת טמאה. דאיידי דדחיק לה עלמא דמעומד השמינה ולא יכלה לעצור, הדור מי רגלים למקור ואייתו דם, יושבת נמקור ומימו דס, יושבת טהורה. דמכה יש לה נמקום מי רגלים, שאין דרך דס נדה ללאת עם מי רגלים (לקמן משל לשמש. אבר, רעד. סדין שמקנחת כו לעיל יב.). וסת שאמרו לקינוח. מכחון, אם בקינות לקיגוח. מבחון, מט בקי מלאה דם בכשיעור י חייבים חטאח, אבל בבדיקתה מלאה כבר י השיעור, שהרי לא השיעור, שהרי לח בלד המשקוף עומד אלא בידה אוחזמו ויש כאן שיעור עודף כדי הבאה מידה למשקוף, ואשם עלוי איכא ולא חטאמ מכאן לאו כלום הלכך טומאמו נמי ספק דאי ודאי ראיה הואי מגופה כדקאמרת האמר בפ' יולא דופן (לקמן דף ת.) אפי׳ כעין החרדל ובפחות מכן: לחפוקי מדם מחכולת. דכיון דאינו בדוק לה כל כמה דליכא כגרים ועוד הוה לה לספוקי בדם מאכולת קודם בדיקה: מאי לאו בוקנותו קאי. מדפליג עליה דרבי רביה: אמר ליה. רבי ישמעאל לרבי חמא בעי מינאי מילתא: כדברי אבא. רבי יוסי או כדברי רבי ולקמן תני פלוגתייהו בשמעתין: לעלמו טיהר. לטעמיה אזיל דאמר נמי הכי בדוכתא אחריתי (לקמן דף נט:): לרכיה. מטילה מים: עומדת טמחה. דכיון דדחוקה היא הדור מי רגלים למקור ואייתי דם והכי מפרש בפ' החשה (שם): יושבת טהורה. דממקום מי רגלים הוא בא ואין טמא אלא דם המקור. ומדקאמר רבי מאיר עומדת טמאה ואף על גב דאיכא לספוקינהו במקום מי רגלים כיון דרגלים לדבר דדחיק לה עלמא וחזקת דמים מן המקור מיטמיא ה"ג מיטמיא: משום כתם. טומחת ספק לתלות וחילו רבי לעיל טימא משום נדה דהתני רבי אומר טמאה נדה: כי איתמר ההיא דר׳ יוסי בר חנינה: הוי וסת שהמרו. לחייבה בחטאת: לקינות. מבחוץ ולא לבדיקה מבפנים דא"כ שהתה יותר מכשיעור ואין כאן אלא טומאת ספק ואשם תלוי: תנא וחייבין באשם **פלוי.** אנמלא לאחר אותיום קאי דקתני במתניתין [ע"ה] ופטורין מן הקרבן: בעינן חתיכה משתי חתיכות. דכתיב באשם תלוי (ויקרא ה) אחת מכל מצות ה' וקסבר יש אם למקרא מלוות קרינן הילכך בעינן שתים חחת של איסור ואחת של היתר ואכל אחת ואינו יודע איזהו אכל אשתו ואחותו עמו בבית ובא על אחת מהן כסבור אשתו היא ונודע ששתיהן היו במטה ואינו יודע על איזהו מהן בא אבל

שתושים ידה לתחת הכר או לתחת הכסת האי משום שמטמאה את בועלה אפי׳ ותמול עד ותבדוק בו מיתיבי איזהו אחר לרבנן: הכי קאמר. חסורי מחסרא זמן דבר זה שאל רבי אלעזר ברבי והכי קתני איזהו אחר זמן שהן טמאין צדוק לפני חכמים באושא ואמר להם מספק כדי שתושיט °אבל שהתה כדי שתרד מטמאה מעת לעת ואינה

הכא חדא חתיכה היא ספק שריא ספק

אסורה ותנא ברא סבר יש אם למסורת

והכי פליגי במסכת כריתות (דף יז:):

שתושיט. ועודה במטה הא כדי שתרד

שיעורא רבה (ג) ואינה מטמאה את

בועלה אלא כשאר מגע מעת לעת:

מאי אחר. דקתני במתני׳ איזהו אחר

זמן כדי שתרד לאו אאחר אותיום

קאי דטמאים מספק אלא איזהו

אחר זמן שהוא אחר אותו שלאחר

אותיום שאינה מטמאה את בועלה

לרבנן אלא לר"ע כדי שתרד כו": והא

עלה החני כו'. אלמא אטמאין מספה

מטמאה את בועלה רבי עקיבא אומר מטמאה את בועלה ואפילו כל מעת לעת: והא אח"כ קחני. דקתני במתני' ואח"כ מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה כו' אלמא כששהתה יותר מכדי שתרד הוא דפליגי

ממ